

ANNO 1749.

augendum, restituendamque Ecclesiasticam disciplinam, ut præfertur, facta, nullum sibi præjudicium, prout juris est, inferat, nec non attento dicti Pauli Episcopi tam proprio, quam ejus successorem dictæ Ecclesiæ Juvenacen. Præfulum nomine, ac etiam moderatorum Deputatorum tam Capituli ejusdem Ecclesiæ Terlitien., quam Communitatis Civitatis Terlitien. consensu de non molestando ipsum Antonium, & sepe ejus Procuratorem legitimum in exactione & perceptione infrascriptorum fructuum, reddituum, & proventuum desuper respective præstito, in præmissis gratioso favore prosequi volentes, eidem Antonio omnes & singulos fructus, redditus, & proventus mensæ Archipresbyteralis dicti Archipresbyteratus per Nos per præsentem, ut præfertur, suppressi & extincti, nempe piscinæ olei, stabulorum officinæ, & aliorum hujusmodi, & qui notantur in Platea mensæ Archipresbyteralis, comprehensis potissimum mortuariis, sive juribus funerum, strens, transactionibus actum tum Capitulo Terlitien., franchigiis super Gabella farinæ, & oblationibus, quæ in Sancti Michaelis Archangeli, ac Purificationis B. Mariæ Virginis respective festis diebus dari consueverunt, & dantur, ex quibus ante Archipresbyteratus prædicti suppressionem & extinctionem redditus mensæ Archipresbyteralis constituiebantur, & quos ipse Antonius ad præsens percipit, usque ad illius decessum, aut ejus promotionem ad aliquam Ecclesiæ regimen tantum, & non ultra, ita quod post ejusdem Antonii decessum, aut promotionem hujusmodi, in illorum integra perceptione & fructione modernus, & pro tempore existens Juvenacen. & Terlitien. Episcopus succedere debeat, ut præfertur, Apostolica auctoritate prædicta ipsarum tenore præsentium referamus, concedimus, & assignamus.

Depunctio Executorum

§. 21. Quocirca eidem Episcopo Bituntino, ac Venerabilibus Fratibus Nostri Ruben, & Andrien. Episcopis motu simili per præsentem committimus, & mandamus &c. &c.

Derogationes

§. 22. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ prædictæ Regulis de jure quæsito non tollendo, ac de exprimendo vero annuo valore in Beneficiorum suppressionibus, ac in concessionibus de quibuscumque fructibus, & bonis Ecclesiasticis, nec non de eisdem suppressionibus perpetuis committendis ad partes, etiam vocatis ad id interesse habentibus, ac Lateranen. Concilii novissime celebrati suppressiones perpetuas, nisi in casibus a jure permisis, fieri prohibentibus, aliisque in contrarium præmissorum quomodolibet editis, vel edendis, etiam in Synodalibus, Provincialibus, Generalibus, Universalibus, Conciliis, specialibus, vel generalibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, dictæque Ecclesiæ Juvenacen. ac ante illius extinctionem, & unionem prædictam per Nos, ut præfertur, factas, Ecclesiæ Terlitien. prædictæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, eorumque reformationibus, & novis additionibus, stylis, & usibus, ac consuetudinibus eorum immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis illis, & quibuscumque Superioribus, & Personis, etiam specificis, & expressis, ac individua mentione dignis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, aut alias quomodolibet, etiam iteratis vicibus, in contrarium præmissorum concessis; approbatis, confirmatis, & innovatis; etiam si in eis caveatur expresse, quod illis per quascumque Literas Apostolicas, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessis, & quascumque etiam derogatoriis derogatoriis in se continentes, derogari non possit, neque censetur derogatum. Quibus omnibus, & singulis, etiam si aliter, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, eorum tenores, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, hic inserti forent, eisdem præsentibus pro plene & sufficienter expressis habentibus, illis alias in

fuo robore permanens, ad præmissorum omnium, & singulorum validissimum effectum, latissime, plenissime, ac sufficienter, hac vice dumtaxat specialiter & expresse, motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, harum quoque serie derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque. Aut si aliqui in dicta Ecclesiæ Terlitien. in Canonicis sint recepti &c. &c.

PONT. A. X.

§. 23. Volumus autem, quod taxa prædictæ Ecclesiæ Terlitien., per Nos in Cathedrali Ecclesiæ per præsentem, ut præfertur, erectæ, dictæque Ecclesiæ Juvenacen., etiam per præsentem, ut præfertur, æque principaliter unitæ, in trigintatribus Florenis auri cum duobus tertiis alterius Floreni similis ex tunc in posterum sit, & ita in libris Cameræ nostræ Apostolicæ describatur &c.

De Taxa no. Cathedralis Ecclesiæ Terlitien. in Libris Cameræ Apostolicæ describendæ.

§. 16. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostræ abolitionis, litium, & causarum hujusmodi extinctionionis, avocationis, silentii impositionis, suppressionis, extinctionionis, erectionis, unionis, applicationis, appropriationis, statuti, declarationis, collationis, provisionis, decreti, commissionis, mandati, derogationis, & voluntatis, infringere, vel ei ausu temerario contradire. Si quis autem hoc attemptare presumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo octavo, sexto Kalendas Decembris, Pontificatus Nostri Anno Decimo.

Loco + Plumbi

J. Datarius.

DE PREPARATIONE XV.

Ad Annum JUBILEI Universalis, ac præsertim de reparandis Ecclesiæ Urbis.

Allocutio ad S. R. E. Cardinales habita in Consistorio secreto Feria secunda die 3. Martii anni 1749.

VENERABILES FRATRES.

ANNUS JUBILEI, qui Sanctus vulgo nuncupatur, post hunc annum, quem auspiciati jam sumus, indicendus occurrit, tunc enim vigesimus quintus annus absolvetur, ex quo Benedictus XIII. Prædecessor noster Jubilæum celebravit. Porro nemo Vestrum ignorat, Constitutione Bonificii VIII., Prædecessoris nostri sancitam fuisse, ut Annus Jubilæi, non nisi peractis centum annis indiceretur: quod deinde spatium temporis contractum fuit a Clemente VI. ad annos quinquaginta: & postea ab Urbano VI. Prædecessore quoque nostro ad annos triginta tres redactum. Tandem, post alias vias, quæ in Ecclesiæ Annalibus recensentur, a Paulo II. Prædecessore nostro constitutum fuit, ut Anni Sancti celebritas post annos viginti & quinque in posterum ageretur: quæ sane laudabilis consuetudo ad hanc usque diem retinetur. Post Bonificium VIII., qui primus Jubilæum vel instituit, vel saltem restituit, ad hæc usque tempora, septemdecim celebritates Anni Sancti peractæ fuerunt; ideoque decimum octavum numerabitur Jubilæum, quod proxime indicetur.

De tempore Jubilæi Universi, indicendi, & celebrandi.

§. 2. Pontificum vero memoriam repetentes, qui celebritatem ejusmodi peregerunt, Nicolaum V., qui Bononiensem Episcopatum antea gesserat, & Gregorium XIII. Civem Bononiensem deprehendimus. Nos etiam Bononiæ nati, & qui Bononiensem Archiepiscopatum adhuc retinemus, decimum octavum Jubilæum, si Deo placuerit, indicemus, & celebrabimus. Quod si aliter contigerit, Divinæ voluntati Nos omnino subiectos, paratosque ad quælibet Dei judicis subeunda stentur. Nam oculis nostris observatur Pauli III. memoria, qui, indico Jubilæo, mortali hac vita defunctus est, & Julio III. illud absolvendum reliquit. Observatur etiam exemplum Innocentii XII., qui Portam Sanctam referavit, quam deinde Clemens XI. occlusit. At vero, quidquid de incerto vitæ cursu Nobis futurum est,

Pontificis mens circa Jubilæi celebrationem.

PONT. A. IX.

esse, consentaneum tamen visum est, ut superiori Pontificatus Nostri tempore animam & cogitationem nostram converteremus ad Jubilæum, quod fere oculis nostris semper occurubat, ut ea, quæ necessaria sunt, opportune pararentur; cum præsertim ipsa non solum maximos sumptus, sed plurimum etiam temporis, ut perficiantur, requirant.

Quam multa in hunc finem paranda caveat.

§. 3. Vobis nequaquam exponemus hoc loco Vias publicas, quas vel recentem aperuimus, vel dirutas reparavimus, ut facilius ad Urbem aditus, & commoda universis Romanis confluentibus itinera redderentur: ea solum recensemus, quæ Romæ a Nobis perfecta sunt, quæ fortasse jam Vobis, Venerabiles Fratres, perspecta sunt & explorata, vel perspicui pro vestra voluntate facili possunt.

De quædam posterioribus Basilicis.

§. 4. Equidem Basilicæ Sanctorum Petri & Pauli a Bonifacio VIII. ad Clementem usque VI. visitari unice consueverant ab iis, qui plenariam Jubilæi Indulgentiam assequi contendebant. Cognita satis est omnibus cura, quam impendimus, ut, operosa Basilicæ Vaticanæ Testudine confirmata, populum ab omni metu ac suspitione solveremus, cum rumor emanasset, quod moles illa ruinam proximè minaretur. In Basilica vero Sancti Pauli, cum multum opus, quod supra Choram adspiciebatur, verustate labefactum decidisset, justissimum, illud in pristinum splendorem restitui, quod sane quamprimum absolvetur. Clemens VI. Basilicæ Vaticanæ & Ostiensis Lateranensem quoque visitandam adjunxit, in qua nihil ad majestatem augendam alii posse visum est, cum Prædecessor noster Clemens XII. eandem Basilicam exterius, interiusque, Regia plane magnificentia, exornaverit. His tribus Basilicis, quas modo enumeravimus, Urbanus VI. Basilicam quoque addidit Sanctæ Mariæ Majoris, seu Sanctæ Mariæ ad Præsep in Exquilis, in qua versantur ante oculos omnium, qui ad illam se conferunt, eximii sumptus, qui a Nobis quotidie sunt, ut illius splendor ac dignitas augeatur.

De Basilica Sanctæ Crucis in Hierosolym.

§. 5. At vero animum nostrum non ad quatuor solum Basilicæ intendimus, quæ tempore Jubilæi invisendæ sunt ab iis, qui, reliquis piis operibus præscriptis operam dantes, plenariam Indulgentiam lucrari desiderant; sed etiam cogitationem nostram ad alias Ecclesiæ Urbis convertimus. Nemo Vestrum ignorat, quibus exornetur encomis Ecclesia S. Crucis in Hierosolym, quam Constantinus Imperator in Ædibus Sessorianis extruxit. In illa ut alias insignes Sanctorum Reliquias recensere omitteremus, Titulus Sanctissimæ Crucis religiose servatur, qui repositus fuit, cum Innocentius VIII. Summum Pontificatum obtineret. Eam Lucius II. Civis Bononiensis e fundamentis restauravit; Beatus autem Nicolaus Cardinalis Albergatus, Civis quoque & Episcopus Bononiensis, ejusdem Ecclesiæ Titulum gessit; Idem Titulus Nobis contigit, cum inter Cardinales versaremur. Itaque eam Basilicam diurnitate temporis impolitam, ac pene labentem, magnis impensis, in eum splendorem, quem nunc videmus, restituendam curavimus: viam quoque amplam, ac spatiosam ab ipsa Sessoriana Basilica ad aliam Lateranensem aperuimus.

De Ecclesiâ S. Martini in Moabitibus.

§. 6. Inter alias Ecclesiæ, quæ jussu ac pietate Constantini Imperatoris conditæ fuerunt, S. Martini in Montibus Templum adnumeratur, quod etiam Titulus Equitum dicitur, eo quod extractum fuerit in prædio Presbyteri, qui eo nomine appellabatur. Ejus partes subterraneas Cardinalis Gabriel Palæotus, Civis Bononiensis, & primus ejusdem Civitatis Archiepiscopus, marmore obduxit & exornavit. Porro haud satis perspicui oculis subjecti sunt non exigui sumptus, quos in eo loco impendimus. Verum; qui pristinam illius Templi conditionem cognitam habuerunt, minime ignorant, magnum illud Edificium, non una ex parte labefactum, consistere in hanc usque diem vix potuisse, nisi perfecta fuissent a Nobis ea omnia, quæ ad ejus ruinam ac perniciem vitandam, necessaria putabantur.

De Ecclesiâ Sanctæ Mariæ Angelorum in Theriacis.

§. 7. Exploratum quoque Vobis, arbitramur, Templum Sanctæ Mariæ Angelorum, quod magnam Thermarum Diocletianam partem occupat, a Pio IV. conditum, deinde a Gregorio XIII. Bononiensi Civem ornatum fuisse. Nos quoque, ut illud magis ex-politum fiat, curam nostram impendimus; utque in

formam pulchriorem redigatur, manus Artificum ad huc operibus exercentur. Siquidem Tabulas pictas utro concessimus, quæ ad ejusdem Templi venustatem, & Fidelium pietatem augendam plurimum conferunt. Postremo silentio præteribimus ea, quæ contulimus ad extruendas Sancti Apollinaris magnificas Ædes prope Forum Agonale. Quippe Vobis ipsis ea perpetua fuerunt, cum præsentem interfuisset, qui tempore Aram maximam ejusdem Templi paucis ad hinc mensibus consecravimus.

ANNO 1749.

Er S. Apollinaris.

§. 8. Cum magnam vitæ nostræ partem, antequam ad Summum Pontificatum evecti fuerimus, in hac Urbe nostra peregerimus, Jubilæi celebritatem bis Nos ipsi vidimus, & præsertim incredibile Fidelium ex remotissimis Orbis partibus Romanam confluentium desiderium, & piam cupiditatem, ut sacra antiquitatis monumenta inquirant, & suis ipsi oculis contemplantur: quæ sane conferunt plurimum, ut veritas Catholicæ Religionis comprobetur, & hujus S. Sedis auctoritas firmetur. Quamobrem, cum pro novis ædificiis, quæ Prædecessor Noster maximo sumpta, ac splendore perfectæ ad Basilicam Lateranensem, necessario equatum fuerit solo insigne Triclinium Leonis III. & vetus Sacellum Pontificium; quod apud Patres Penitentiariorum ejusdem Basilicæ in veteri angustoque Monasterio fervebatur, Nos idem Triclinium, & Sacellum Pontificium alio in loco collocavimus, & veterem ipsorum formam ita retinavimus, ut opere ipso veteri renovato, antiquitas tamen non tolleretur, sed illorum pretium, ac memoria integra permaneret. Quo tempore Clemens X. Annum Jubilæi celebravit, viri pietate, ac religione præditi, Pontifici iussu fuerunt, ut ab binos aditus Amphitheatri Flavii, quod Colosseum vulgo dicitur, ea inscribi, & coloribus exprimi juberet, quibus loci Sanctitas, & Martyrum sanguis ob Fidei Catholicæ defensionem ibidem magna copia profusus indicarentur. Sic enim fore putabant, ut in posterum scandala de medio tollerentur; quæ aliis temporibus contigerant, ac præsertim, cum Summi Pontifices Avenione Sedem haberent. Nam in eodem Amphitheatro tum venationes ferarum, tum alia profana spectacula edita fuerant, quæ Deum, ut memorie proditum est, non solum ad justam indignationem, & severam presentemque ultionem incitarunt. Porro monumenta ejusmodi, quæ Nos ipsi pluries legimus, quamvis muro depicta, tamen ob assiduas pluvias deformata adeo fuerant, ut intelligi nequaquam possent. Qua de causa justissimum, ut illa marmore incidantur, ne temporis injuria labefactentur.

Alia Sacra antiquitatis monumenta restaurata.

Triclinium & Sacellum Lateranense.

Amphitheatrum Flavium.

§. 9. Pia constantique traditione ad Nos pervenit, quod Sanctus Petrus Apostolus, visio & prostrato Simone Mago, Gentilium furorem in se vehementer concitaverit; ideoque Fidelium studis, ac voluntati obtemperans, consilium cœperit Urbis relinquendæ, donec S. Petrus Apostolus commota tempestate sedaretur. At vero amantissimum in Porta Salvatorem Jesum Christum offendens, eumque interrogans: Domine quo vadis; cum hoc responsum accepisset, Venio iterum crucifigi; aperte intellexit Apostolus, sibi redeundum in Urbem, Crucis martirium expectandum. Quod plane ita contigit; nam paulo post Cruci affixus cursum suum consummavit. Hujus rei veritatem testimonio suo certissime comprobatur S. Ambrosius in sermone contra Auxentium; nulliusque ponderis habenda est censura, qua Velenus, ac Bassagnus impudentissime audent infringere Sancti Doctoris auctoritatem.

Cogitatum etiam de monumento apparitionis Jesu Christi per S. Petrum Apostolum.

§. 10. A porta Capena, quæ nunc a Sancto Sebastiano nuncupatur, parum distat Sacellum, quod vulgo dicimus Sanctum Mariam Plantarum, de quo primus Petrus de Natalibus Exquilius Episcopus mentionem facit, qui decimo tertio sæculo scripta sua posteritati commendabat. Nihil desiderandum modo est illi Sacello, quod Cardinalis Scipio Burgheus restaurandum susceperat, postremo Cardinalis Franciscus Barberinus senior perfecit. Non longe occurrit aliud Sacellum rotundæ figuræ, quod initio præteriti sæculi Cardinalis Reginaldus Polus extruendum curavit. Duæ fuerunt opiniones. Nam plures existimant, Christum Dominum Sancto Petro apparuisse in eo loco, ubi Sacellum Sanctæ Mariæ Plantarum confurgit; ibique suorum pedum vestigia marmore impressa reliquisse, quod in Ecclesiâ Sancti Sebastiani modo asseratur. Sed vulgaris fere omnium sententia Christum se Petro ostendisse affirmat in eo loco ubi,

ANNO 1749.

ubi, jussa Cardinalis Poli, Sacellum rotundæ figuræ conditum adpiscitur. Illud modo pene dirutum est; & Nos ipsi restituaræ, & ornare sæpe illud cogitavimus, quam voluntatem animumque nondum deposuimus.

sed ob incertitudinem loci, idcirco non lociditatum consilium.

§. 11. Sed quanto certiores sumus de admirabili illa apparitione, quæ Sancto Petro contigit, tanto incerti versamur de loco, ubi statuenda illa procul omni dubio videatur. Quare dubitandum merito est, si illud Sacellum reparandum suscipimus, ubi locum apparitionis, sicut antea diximus, vulgus constituit, falso aliquos esse interpretaturos, id a Nobis peractum fuisse, ut popularem opinionem, ratam, firmamque redderemus; quod sane non mediocriter afferret periculum. Si quidem, cum gravissimæ difficultates ad locum apparitionis statuendum proponantur, aditus inde pateret malevolis, & prævidolus hominibus, ut ipsam apparitionem quæ certa est, inficiarentur, locum ejus oppugnant, qui fane esse incertus, ita ut jure nihil de illo affirmari possit.

§. 12. Sanctus Ambrosius hujusmodi apparitionem in Porta Civitatis accidisse commemorat: *Videns, inquit, sibi in Porta Christum occurrere, Urbemque ingredi.* Verum Sacellum Virginis Plantarum valde a Porta Civitatis sejungitur; longius etiam distat Sacellum rotundum Cardinali Polo excitatum; quamobrem præsens illorum situs parum loco convenire videtur, in quo, juxta S. Ambrosii testimonium; Petro Apostolo Christus apparuit. Quod si loquimur, ubi Porta Capena modo sita est, considerantibus, non levis videtur difficultas, quam in medium protulimus; majoris sane momenti illa judicabitur, si perpendamus, Portam Capenam, quo tempore Christus apparuisse Petro dicitur, ad mille passus interiori fuisse, & Urbem versus constitutam. Etenim inter Ecclesiam Sanctæ Balbinæ, & Viridarium Familæ de Marthæis, tunc temporis posita erat; quæ deinde jussa Aureliani Imperatoris, videlicet ducentis septuaginta annis post Christi mortem, translata fuit in eum locum, ubi nunc etiam perseverat.

Alia in Urbe præstitim.

§. 13. Porro inter ea, quæ ratione futuri Jubilæi perfici curavimus, recensere non dubitamus sacram Pontificis Sacelli suppellectilem, quam sacram spatio temporis ditam invenimus, resectam a Nobis & innovatam. Præterea amplificatum; & splendide auctum Nosocomium Sancti Spiritus in Saxia; licet ipsum non modo constitutum sit pro excipiendis curandisque peregrinis, qui Romam venientes pro comparanda Jubilæi Indulgentia, in morbum incidunt, sed etiam ut commodius in illo versentur reliqui omnes quocumque tempore, qui vel ex Urbe, vel ex aliis locis, ad illud confugiant, ut corporis morbis liberentur. Exemplis Prædecessorum nostrorum Sixti IV., & Gregorii XIII. adducti sumus ad id peragendum, Primus enim veterem pontem Janiculum, qui modo ab ejus nomine Sixtus appellatur, restituit; alter vero publicam viam aperuit, quæ a Basilica Sanctæ Mariæ Majoris ad Lateranensem perducit, & inter opera ab eis pro Jubilæo peracta & pons & via enumerantur. Constat autem, & viam patefactam, & pontem Janiculum restitutum non modo pro illis fuisse, qui tunc temporis Jubilæi causa a remotissimis partibus Romam venerunt, verum etiam publicam attulisse, & nunc pariter omnibus asserere commoditatem.

Athoratio ad S. R. E. Cardinales, ut Ecclesiam, quæ eorum iuris sunt, restituerent, & agerent.

§. 14. Universa, quæ a Nobis gesta sunt, vestris oculis exposuimus; ita tamen, ut illa exigua valde esse cognoscamus. Animus sane fuisse majora quocumque suscipiendi, nisi Pontificum Erarium pene exhaustum, uti Vobis exploratum est, ad Nos pervenisset; & nisi calamitosus undequaque Pontificatus ob peccata nostra, Dei judicio, Nobis contigisset. Porro ob eam solummodo causam hæc omnia Vobis recensuimus, videlicet ad vestros animos, qualemque exemplo nostro, inflammandos, ut studiis ac desideris nostris obsecundatis, quæ sanæ ad augendam Dei gloriam, splendoremque Sedis Apostolicæ amplificandam, unice diriguntur. Romæ exiit Ecclesiam, quæ Cardinalium Tituli appellantur, & in quibus jurisdictionem quasi Episcopalem exercent. Insigniores Basilicæ Cardinales Archiepiscopatum obtinent, qui illas moderantur. Regularium Familæ Ecclesias pariter in hac Urbe possident, & Cardinales

fere omnes nactæ sunt, cujus tutelæ committuntur. PONT. A. IX.

Archisodalitia fere universa Cardinalis patrocinio fruuntur. Quapropter singulos vehementer hortamur, & quo postumus maximo studio obsecramus ad omnem diligentiam impendendam, ad omnem rationem excogitandam, ut Ecclesiam, quæ Titulis præditi essis; ut Basilicæ, quarum Archiepiscopati renunciat fuisse; ut demum Ecclesiam Regularium, vel Sodalitatum, quarum patrocinium obtinetis, præsentis anni spatio convenienter aptentur, & exornentur, & nihil eorum desit, quæ necessaria in illis judicantur; ut confluentes populi futuro anno, cum Jubilæum celebrabitur, Sacras Dei Aedes intuantur, quales omnino hæc Civitas requirit, quæ Orbis Terræ Caput, & Vicarij Christi Sedes præ cæteris effulget, & cuius exemplum ac normam reliqua Orbis Christiani Tempia sibi debent imitanda proponere. Cardinali nostro Vicario mentem nostram aperire pro iis omnibus, quæ statuenda in cæteris Ecclesiis videbuntur.

§. 15. Hæc profecto, quæ antea diximus, externa tantummodo sunt. Alia multa requiruntur ad fructum spirituale colligendum, cujus gratia Jubilæi Annus fuit institutus. Ut hunc quoque finem assequamur, licet plura Nos ipsi jam perpeximus, & plura animo reputavimus; tamen multa etiam perspicienda, & excogitanda hujus anni cursu relinquuntur, in quibus ope vestra, vestroque consilio libenter uti non prætermitemus. Interim Deum magno opere obsecramus, ut liceat Nobis ad Annum proximi Jubilæi pervenire, ejusque spatium ita exigere, quemadmodum Nicolao V. Prædecessori nostro, quem superius nominavimus, feliciter contigit, de quo memoriam proditum est, Annum Jubilæi peregrisse in Calabritibus, & Stationibus.

Alia pro spirituali Fide, quæ proferenda in præsentibus innotuit.

PRO INDICATIONE JUBILÆI Universalis. XVI.

Allocutio ad S. R. E. Cardinales habita in Consistorio secreto Feria secunda die 5. Maji anni 1749.

VENERABILES FRATRES.

JAM Vobis exposuimus in Consistorio, quod ineunte Martio habuimus, illa omnia, quæ pro celebrando Jubilæo perfectimus, videlicet, ut Basilicæ, Tempia, & sacra hujus nostræ Urbis monumenta splendore magis augeantur. Tunc etiam Vos hortati sumus ad omnem diligentiam impendendam, ut in Ecclesiis, quarum Titulis præditi essis, ut quæ peculiari cura vestra ac patrocinio gaudent, nihil omnino, quod vel ad sacræ suppellectilis dignitatem, vel ipsius ædificij majestatem pertinent, ab illis desideretur, qui Romam confluent, ut sacras Indulgentias adpiscantur. In eodem Consistorio pariter indicavimus, debam esse præcipue mentem nostram in illis excogitandis, quæ ad fructuosam Jubilæi ademptionem conferre viderentur; eaque vestris oculis subjicere possicet sumus, ut consiliis vestris uteremur. De his itaque in præsentis Consistorio agemus.

De tempore publicandi Literas indicationis Jubilæi Universalis.

§. 2. Si tum vetusta, tum recentia repetamus Ecclesiæ monumenta, facile intelligimus, Constitutionem Apostolicam, qua primo Jubilæum indicitur, promulgari quandoque feria quinta Majoris Hebdomadæ consuevisse post recitatum solemni Bullam, quæ in Cæna Domini nuncupatur. Aliquando in celebritate Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli id contigisse legitur. Alias tandem; cum solemnis dies Ascensionis in Cælum a mantissimi Salvatoris nostri ageretur. Equidem consuetudo Jubilæi promulgandi feria quinta majoris hebdomadæ, sicuti primo loco recensuimus, antiquissima est. Publicari vero Jubilæum die festo Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli tum solum consuevit, cum Sedis Apostolicæ vacatio publicationem hujusmodi, solemni die Ascensionis fieri solitam, impediendæ. Itaque, cum his postremis temporibus mos obtinuerit indicendi magni Jubilæi ea die, qua Domini in Cælos Ascensio solemni recollitur; Nos eandem disciplinam retinentes, Constitutionem ad Jubilæum declarandum

PONT. A. X. Addita in Literis condiditio Euchari- sticæ, pro Ascensionis Jubilæi.

Sess. 31. de Euchari- stia, cap. 2.

Flora a Pontifice deficiente subsidia ad conversionem, & spiritualis deficiat.

ad Corinthios 3.

Instructione quoque, & declarationes ad conversiones, & debis tollenda.

dum in proxima Ascensionis Domini celebritate promulgari decernimus.

§. 3. Omne sane studium contulimus, ad hujusmodi Constitutio, quæ Vobis singulis jam tradita est, reliquis conformetur, quæ Prædecessores nostri ob eamdem Jubilæi causam ediderunt. In hoc solum auctam Constitutionem nostram agnosceatis, quod Prædecessores nostri de Penitentia solum verba faciunt, quam secundam post naufragium tabulam Patres nuncuparunt, & cuius virtute æterna supplicia simul cum peccati culpa remittuntur. Sacram vero Synaxim minime commemorant, quam Tridentina Synodus *antidotum* appellat, quo Fideles liberantur a culpis quotidianis, & a peccatis mortalibus præservantur. Quocirca piis operibus ad Jubilæum comparandum præscriptis, sumendum quoque Divinam Euchari-stiam adjuvamus, ad quam plerumque fideles ultro accedant, ut eandem Indulgentiam lucrarentur. Adducti sumus non modo sententia Virorum virtute præstantium, qui de magno Jubilæo scribentes, & non exigua volumina ac dissertationes in hac rem typis committentes, vehementer expetere videntur, ut inter pietatis opera, quæ indici solent, sacra Synaxis recensatur: non, inquam, auctoritate solum hujusmodi adducti sumus, sed ob eam pariter rationem, quod, cum in reliquis Jubilæis percipienda sacra Euchari-stia jubetur, consentaneum omnino putavimus, idem quoque præcipere, dum Anni Sancti Jubilæum celebratur.

§. 4. Post ejusdem Jubilæi promulgationem, cum æstivum tempus inciperet, curam nostram animique convertentem, ut in hac nostra Civitate sacre Missiones peragantur. Illarum Ministris admonemus, ut, prætermisissis cæteris disputationibus, Ecclesiæ doctrinam de Indulgentiis populo declarant, illumque edoceant rationem rite, ac utiliter peccata confitendi: totis insuper viribus contendant, de Penitentia Sacramento scelerum maculas detergat, ut expiatis animis Sanctum pie aspiciatur. Accitos etiam Sacerdotes pro excipiendis Confessionibus designatos alioquemur iis verbis, atque sententiis, quæ in libro Monitorum ad ipsos Confessarios a Sancto Carolo Borromeo conscripto continentur: quem sane librum utinam Confessarii sapius in manibus haberent, ut maximam ex eo utilitatem perciperent, & aptissima ad morbos animæ depellendos remedia desumerent, quæ Sanctus Archiepiscopus proponit, & sanissima ex doctrina Canonum & Patrum delibavit. Ad Episcopos Fratres nostros Literas Encyclicas dabimus, ut illis explorata perspedaque faciamus ea, quæ Nos Romæ constitutum, ut eandem disciplinam, & exempla suis ipsi in Diocæsi-bus imitentur. Quare, si Deus Optimus Maximus universa, quæ dispoluimus, sua prosequatur gratia; (siquidem neque qui plantat, est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat, Deus) si, uti diximus, ipse Nobis addit propitius, non modo præteritis Pontificatus nostri, ac præsentis, sed eas etiam, si quæ forte futurae sunt, calamitates atque infortunia, abunde rependi lætabimur, cum videbimus Annum Jubilæi sanctæ, uti par est, celebrari, annum penitentia plenum, annum ad sempiternam Paradisi gaudia viam sternentem, annum bonis exemplis redundantem, annum denique, qualem & Nos in votis habemus, & Prædecessores nostri summo impetore exoptarunt.

§. 5. Cum denique Portæ Sanctæ aditus referendus erit, tum Penitentiaris, & Confessariis varias atque extraordinarias facultates impertiemur. Qui vel leviter Scriptores de Morali Theologia tractantes percurrunt, non ignorant profecto multiplices, obscuras, & im-

plicatissimas difficultates, quas illi pro iis facultatibus intelligendis, & explicandis induxerunt, quamobrem easdem difficultates in unum congerere, & in recenti formula, quæ jam recensitas facultates continet, questiones omnes de medio tollere non prætermitemus, quæ magis partium studiis excitari olim consueverunt, & quæ hoc tempore procul dubio minime desuissent. Attamen persuasum Nobis nequaquam habemus, aditum quoque præclusisse omnibus & singulis difficultatibus, quas olim ingenia turbulenta, callida, ac litigiosa excitant, & nunc etiam ejusdem indolis homines excogitare possunt. Porro animadvertimus, Prædecessores quidem nostros operam dedisse suam, ut questiones hujusmodi convellerent; tamen ipsæ totis viribus agitari non desisterunt: quod sane non contigisset, si legentes hujusmodi facultates, accuratius eandem verba perpendissent, quibus ipsi fuerunt Summi Pontifices in illis tradendis, & vanis questionibus præcedendis, quæ tunc temporis ferebantur. Quamobrem, ut huic pariter incommodo remedium afferat, facultatibus, quæ Nos penitentiaris, & Confessariis elargiemur, Literas Encyclicas adjuvemus, quæ singulas difficultates complectantur; & simul indicabimus verba recentis nostræ formulæ, quibus eadem difficultates satis abunde explicantur.

Pontifex S. R. E. Cardinalibus caris, postulat pro felici consistoriorum suorum exitu.

§. 6. In his peragendis ac disponendis occupamur, antequam Annum Sanctum ineamus; videlicet, ut ea, quæ necessaria sunt, opportune præparentur. Quæ omnia perfecta Vobis facimus, Venerabiles Fratres, ut vestra Nobis consilia, vestramque operam suppeditetis. Illud autem vehementius expetimus, ut vestris ad Deum precibus, vestrisque sacrificiis, Divinam opem ac præsidium in tam gravi negotio Nobis imploretis. Beatissimam in primis Dei Matrem, ac præterea S. Pium V. Prædecessorem nostrum, cuius hodie solemne festum celebramus, deprecatores apud Deum Nos ipsi eligimus, ut omnia feliciter eveniant. Tutelæ ac patrocinio Beatæ Virginis magnopere confidimus, quam toto vitæ nostræ cursu propitiam Nobis atque indulgentissimam experti sumus. Sancti Pii V. præsidio fidenter innimur, non modo quod ipse hanc eandem Sedem, ad quam Nos immerentes ascendimus, merito obtinuit, sed quia pie credi novimus, Beatos Viros, qui Deum in Cælis intuentur, facilius adduci, ut suorum civium justas obsecrationes Deo exhibeant; & eorum præsertim, qui laborem suum impenderunt, vel impendant, ut ipsi in hoc Orbe terrarum, gloria, quam accidentalem vocant, augeatur.

Invocat opem auxiliumque S. Pii Papæ V. cujus dies ultimas agerent.

§. 7. Itaque sermonem, animumque nostrum ad Te convertimus, Sanctissime Pontifex, qui licet in Oppido Insubriæ, quod Boscum appellant, hujus vitæ lucem acceperis, id tamen adversari minime potuit non semel ipse comprobasti, quoniam præclara uti generis origo ad communem Patriam nostram Bononiæ Urbem referatur. Præsentem oculis tuis versentur vigilia, ac sudores, quos Nos in minoribus constituti, & inter Consistoriales Advocatos cooptati, ætate florente, libenter insumpimus, ut miracula, quæ Deus, Te deprecante atque intercedente, patraverat, ab acutissimis argumentis vindicaremus, quæ ex Jurisprudentiæ, & Physicæ fontibus objiciebantur. Præsentis quoque sint labores nostri, quos alacri animo suscipimus, cum Promotoris Fidei munere fungebamur, ut solemnis tua Canonizatio ad finem perduceretur, quam Clemens XI. felicis recordationis, quemadmodum exploratum est omnibus, communi omnium planctu ac pietate celebravit.

INDICTIO UNIVERSALIS JUBILÆI ANNI SANCTI

Millesimi septingentesimi quinquagesimi. BENEDICTUS EPISCOPUS BENEDETTO VESCOVO

SERVUS SERVORUM DEI SERVO DE' SERVI DI DIO. Universis Christianis presentes Literas inspecturis, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

De censuris & indulgentiis Jubilæi Universalis.

Pergrinantes a Domino, & futuram Civitatem Patriam nostram inquirentes, in multis omnes offendere, atque a via mandatorum Dei sepe declinare, & quasi insipientes Oves aberrare, nimis exploratum. Si dixerimus, quoniam peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, arguentes nos conscientia nostra de multitudine prævaricationum nostrarum, propter quas formido mortis conturbat nos, & timor, & tremor veniunt super nos in cogitatione appropinquantis judicii Dei.

§. 1. Hujus rei causa pia Mater Catholica Ecclesia potissimum hanc pietatis curam alumnis filiisque suis incessanter impedit, ut errantes ad viam justitiæ, ruentes in præceps ad rectum salutis tramitem revocet, lapsos ad penitentiam, & per hanc ad delictorum veniam obtinendam adducat, meritisque pœnis obnoxiosam obtinendam adducat, meritisque pœnis obnoxiosam obtinendam adducat, meritisque pœnis obnoxiosam obtinendam adducat.

§. 2. Bene itaque ac sapienter Prædecessores Nostri Romani Pontifices certa quadam tempora in sæculorum evolutione delegerunt, quibus universos per Orbem Terrarum Christi Fideles de ingruente Mundi sine commonefactos, majori studio excitarent ad redimenda peccata, ad salvandas animas.

EL pellegrinaggio di questa vita, mentre lontani da Dio andiamo in traccia di quella Patria, di cui speriamo divenire perpetui Cittadini, è troppo chiaro, che noi tutti in molte cose inciampiamo, e dalla strada de' comandamenti del Signore, a guisa di stolte pecorelle, andiamo spesso volte travati e raminghi.

§. 1. Per questo motivo la Chiesa Cattolica, pia Madre, continuamente adopra verso i suoi figliuoli ed allievi questa principale attenzione di sua pietà, di richiamar quelli, che errano dalla strada della giustizia, e quelli, che ruinao ne' precipizj, al retto sentiero della salute; di ridurre i caduti alla penitenza, e ad ottenere per mezzo di questa il perdono de' loro peccati; e d'invitare coll'offerta de' rimedi della Divina misericordia, i debitori di meritate pene a disciogliersi i legami, ne quali per le loro iniquità s'itrovano involti.

§. 2. Fu dunque buono e saggio consiglio de' Romani Pontefici nostri Prædecessori lo scegliere nel corso de' secoli certi determinati tempi, ne quali ricordando a tutti i Cristiani della Terra l'avvicinarsi del fine di questo Mondo, con maggior efficacia gli eccitassero a riscattarsi da' loro peccati, e a salvar le anime loro.

Motivi di promulgare l'Universal Giubilæo.

lia propitiationis & indulgentiæ consequentiæ media, non sine apta penitentiarum operum præfinitione, suppeditant. Annum hunc acceptabilem, annum renovationis & penitentis, annum reconciliationis & gratiæ, Sanctorum in Ecclesia merito appellatum, qui proximo hyemali solstitio aperietur, annunciamus vobis, quotquot Catholico nomine censuramini, ac paterno vos affectu adjuvantes exhortamur, ne in vacuum gratiam Dei recipiatis, neve nostra, & Ecclesiæ consilia, que ad pacem, & salutem directa sunt, in irritum cadere sinatis.

§. 3. Audite, audite summam Apostolicæ Prædicationis, quam Dominus JESUS CHRISTUS Nobis etiam, indignis licet, ad Apostolicæ servitutis officium vocatis demandavit: Penitentiam agite; appropinquavit enim Regnum Cælorum. Filiioli, novissima hora est, revertimini ad Dominum, reconciliamini Deo. Et Mundus transit, & concupiscentia ejus; nec alius promittitur æterna stabilitas, quam his, qui fecerint voluntatem Dei, que manet in æternum. Quæ est autem voluntas Dei, nisi sanctificatio vestra? Ad hanc perficiendam vocat vos communis Mater Ecclesiæ Romana, que proximum hunc annum in publicis Religionis, & pietatis exercitiis totum impendit; id optans, ut filii sui omnes, quicumque Catholicæ doctrinæ lacte per omnem Terrarum Orbem imbuti sunt, de latere surgant, ac de longe veniant, & conspirante pietatis studia, Dei misericordiam & gratiam, tuam sibi singuli, quem universæ Fraternitati demerent. Aperita illi adventum multitudinis Sacrorum Templorum Portas; sed multo magis pandit Maternæ charitatis sinum, atque omnibus sincere postulantibus, & digne inquirentibus certam peccatorum veniam & indulgentiam promittit.

§. 4. Huic promissioni fidem indubiam adstrunt tum suprema ligandi, atque solvendi potestas Beatissimo Apostolorum Principi, ac per eum Nobis in illius Sede residentibus, ipsa Redemptoris vocis tributa, & inestimabilis meritum, & satisfactionum thesaurus ex ipsius Christi Domini, ejusque Virginis Matris, omniumque Sanctorum meritis, passionibus, ac virtutibus constans, ejusdem Beati Petri, nostræque similiter dispensationi conceditus; tum sanguis Apostolorum, & Martyrum, qui ad Ecclesiæ hujus ædificationem, tamquam aqua olim super terram effusus, clamat ad Dominum, siquæ culteribus veniam precatur, & pacem; tum redi disciplinæ ratio, ad Ecclesiasticæ regulæ normam in præscribendis salutariis penitentis operibus, & ad Ecclesiasticæ lenitatis spiritum in Indulgentiarum largitione, conformata; tum denique propositi finis sanctitas, Christianæ plebis utilitas, majorum exemplum.

§. 5. Quod igitur ratio temporis, & prædictorum Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum admodum consuetudo, illorum vestigiis inherentes, de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium assensu, universalis & maximi Jubilæi in hac Alma Urbe Nostra celebrationem in annum proximum Millesimum septingentesimum quinquagesimum, a primis Vesperis Vigilæ Nativitatis Domini Nostri JESU CHRISTI proxime futuræ inchoandam, & per totum annum ipsum finiendam, auctoritate Dei Omnipotentis, & Beatorum Petri, & Pauli, ac Noltra, ad ipsius Dei gloriam, Catholicæ Ecclesiæ exaltationem, ac totius Christiani Populi sanctificationem, indicimus, & promulgamus.

§. 6. Quo quidem Jubilæi anno durante, omnibus utriusque Sexus Christi Fidelibus vere penitentibus, & confessis, sacraque Communione refectis, qui Beatorum Petri, & Pauli, nec non Sancti Joannis Lateranensis, & Sanctæ Mariæ Majoris de Urbe Basilicas femel saltem in die, per triginta continuos, aut interpositos dies, sive naturales, sive etiam Ecclesiasticos, Bullar. Rom. Bened. 217. Tom. III.

mente vanno forgendo sulla faccia della Terra, i generali mezzi di confeguire propiziazione, indulgenza, uniti ad un' idonea prescrizione di opere penitentiali. Questo tale Anno accettabile. Anno di rinovazione di penitenza, Anno di riconciliazione e di grazia, meritamente nel linguaggio della Chiesa appellato Santo, che aprirsi al prossimo solstizio d' Inverno, Noi annunciamo a voi tutti, chiunque siete deserti nel novero de' Cattolici, e con paterno affetto vi eccitiamo ed esortiamo, a non ricevere in vano la grazia di Dio, nè lasciar andare a vuoto i disegni Nostri, e della Chiesa, che sono indirizzati a procurarvi la pace e la salute.

§. 13. Udite, udite la soltanza di ciò, che il Signor Nostro Gesù Cristo ordinò già a' suoi Apostoli di predicare, e che ha incaricato anche a Noi; mentre ci ha chiamati, benchè indegni, a servirlo nell' Apostolico impiego: Fate penitenza; ateso che vi avvicina il Regno de' Cieli. Figliuoli dilettissimi, noi siamo nell' ultima ora; ritornate al Signore, riconciliatevi con Dio. Il Mondo passa, e insieme gli oggetti della mondana concupiscentia, nè ad altri si promette l'eterna stabilità, che a coloro, i quali avranno adempiuta la volontà di Dio, che durerà in eterno. E qual altra si è la volontà di Dio, fuorchè la vostra santificazione? Ad operar questa vi chiama la vostra Madre comune, la Chiesa Romana, che tutto quest' Anno prossimo impiegherà in pubblici esercizi di pietà e di religione; con desiderio, che tutti i suoi Figliuoli, quanti pur sono per tutta la Terra imbevuti del latte della Dottrina Cattolica, forgano d' ogni parte, e vengano dalle più remote Regioni, unitamente in ispirito di pietà, impegnandosi a meritarsi ciascheduno, e per se medesimo, e per tutta la società de' Fedeli Fratelli, la misericordia e la grazia del Signore Dio. Apre essa le Porte de' Sagri Tempi alla moltitudine di quei, che verranno; ma molto più apre il seno della sua carità materna, promettendo a tutti quelli, che sinceramente lo chieggono, e degnamente il ricercano, un sicuro perdono ed indulgenza de' loro peccati.

§. 4. Di tal promessa fanno indubitata sicurezza la suprema potestà di legare e di sciogliere, data dal nostro Redentore di propria bocca al Beatissimo Principe degli Apostoli, e per mezzo di esso, a Noi, che risiediamo nella di lui Sede, e il tesoro inestimabile di meriti e soddisfazioni, composto de' meriti, passioni, o virtù del medesimo Signor Nostro GESU CRISTO, della Vergine di lui Madre, e di tutti i Santi, alla dispensazione dell' istesso S. Pietro e nostra similmente commesso; si ancora il Sangue degli Apostoli e de' Martiri, che già come acqua sopra la Terra sparso per la fondazione di questa Chiesa, manda fue voci al Signore, e a' suoi venatori implora perdono e pace; si parimente il retto ordine della disciplina, adattato alla norma delle Ecclesiastiche regole nella prescrizione delle opere di penitenza salutare, ed allo spirito dell' Ecclesiastica mansuetudine nella concessione dell' Indulgenza; si finalmente la santità del fine propositi, l'utilità del Popolo Cristiano, l' esempio de' Nostri Maggiori.

§. 5. Volendo Noi dunque conformarci a ciò che ci suggerisce il tempo medesimo, e l' uso de' predetti Romani Pontefici nostri Prædecessori, seguendo le loro vestigi, e coll' assenso de' Ven. nostri Fratelli Cardinali della S. R. Chiesa, coll' autorità di Dio onnipotente e de' Santi Apostoli Pietro e Paolo, e Noltra, a gloria dell' istesso Dio, ad onore della Chiesa Cattolica, e per la santificazione di tutto il Popolo Cristiano, intimiamo, e promulgiamo la celebrazione dell' Universalis, e Massimo Giubilæo in questa nostra Alma Città di Roma per l' Anno prossimo futuro MDCCCL., a cui si darà principio da' primi Vespri della Vigilii del prossimo S. Natale di Nostro Signor GESU CRISTO, e si porrà fine nel terminare il detto Anno.

§. 6. E mentre durerà tal' Anno del Giubilæo, a tutti i Fedeli dell' uno, e dell' altro sesso, i quali veramente pentiti, confessati, e comunicati visiteranno devotamente le Basiliche di S. Pietro, di S. Paolo, di S. Giovanni in Laterano, e di Santa Maria Maggiore, almeno una volta al giorno per trenta giorni continui, e intermessi, o siano

si assenga l' incominciamento, ed il fine del Giubilæo.

Cosa debba farsi per ottenere l' Indulgenza.

ANNO JUBILEI

nimum a primis Vesperis unius diei usque ad integrum ipsius subsequens dici vespertinum crepusculum computandos, si Romani, vel incolae Urbis; si vero Peregrini, aut alias externi fuerint, per quindecim saltem hujusmodi dies, devote visitaverint, & pro Sanctae Ecclesiae exaltatione, Haereticorum extirpatione, Catholicorum Principum concordia, & Christiani Populi salute & tranquillitate, pias ad Deum preces effuderint, plenissimam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, remissionem, & veniam misericorditer in Domino concedimus & impertimur.

§. 7. Et quoniam evenire potest, ut ex iis, qui hac de causa iter aggressi fuerint, vel ad Urbem se contulerint, aliqui in via, aut etiam in ipsa Urbe, morbo, vel alia legitima causa detenti, aut morte praeventi, praesentium dierum numero non completo, ac ne fortasse quidem inchoato, praemissa exequi, & dictas Basilicas visitare nequeant; Nos piaer promptaque illorum voluntati, quantum in Domino possumus, benignae favore cupientes, eosdem vere penitentes, & confessos, ac sacrae Communionis resectos, praedictae Indulgentiae, & remissionis participes perinde fieri volumus, ac si dictas Basilicas diebus a Nobis praescriptis reipsa visitassent; ut praesatis necessitatibus impediti, desiderii sui effectum, dono Sancti Spiritus, consequantur.

Adhaerentia ad omnes Christianos

§. 8. Commovemini itaque, ut par est, universi Catholicae Ecclesiae Filii; ad tanti muneris vobis oblatus nuncium, ac summa alacritate, & spiritus fervore aggressimini opus, quod salutare potest animas vestras. Non vos retineant affueti domicilii commoda; non vos terreat itineris labor; sed spiritualis Theauri acquisitionem Christianae Fidei aestimatione pensantes, nolite committere, ut major appareat in negotiatoribus saeculi terrenae substantiae aviditas, quam in Fidelium cordibus divitiarum caelestium desiderium.

§. 9. Ingens icineris vestri lucrum, spiritualis consolationis cumulabis suavitas. Quid enim Christiano homini jucundius accidere potest, quam Gloriam Crucis Christi in supremo, quo in Terris fulget, splendore lumine conspiciere, ac monumenta triumphalis victoriae quae Fides nostra Mundum devicit, propriis oculis intueri? Hic videre libebat ad Religionis reverentiam saeculi culmen inclinatum; ipsamque terrenam quondam Babylonem in novae ac Caelestis Civitatis speciem conversam, non quidem ad conterendas Nationes, & subjuganda Regna, sed ad docendos salvandosque Populos, Doctrinae Caelestis, atque intemeratae Disciplinae documenta depromere; superstitionis hic olim regnantis memoria oblivione sepulta, sincerum veri Dei cultum, sacrarum Rituum Majestatem ubique splendere; mendacium Numinum everfa delubra, summi Dei Templacasta Religione consecrata; impios Theatrorum ludos, & vesanae Circensium spectacula ex hominum mentibus obliterata, frequentata Martyrum Coemeteria; dejecta Tyrannorum Monumenta, Apostolorum Sepulchra Imperatoris manibus edificata; pretiosa quaeque Romanae superbiae ornamenta ad Sacrarum Basilicarum cultum translata; & quae olim, subactis Provinciis, oblata Diis gentium fuerant celsiora donaria, nunc ab impura superstitione expiata, invictae Crucis Trophaeum justitiae & felicitatis sustinere. Ipse demum conspectus innumerabilis Fidelium multitudinis hoc ipso anno ad Urbem, undique consentiens iusto sanctoque gaudio cumulabit cor vestrum; dum suam quisque fidem in tot diversarum Nationum linguarumque hominibus agnoscens, & cum his omnibus in charitate fraternitatis apud communem Matrem Ecclesiam Romanam in Domino congaudens, caelestium benedictionum rorem, tamquam de vertice Hermon in Sanctae Civitatis habitatores de proximo desucentem, uberius in se derivari perentiet.

§. 10.

o siano giorni naturali, o anche Ecclesiastici, cioè da computarsi dai primi Vespri d'un giorno fino a tutto il crepuscolo della sera del giorno susseguente, se faranno Romani, o abitanti in Roma; e se faranno Pellegrini, o altri Forastieri, almeno per quindici di tali giorni, visiteranno, come sopra, le dette Basiliche, ed ivi porgeranno divote preghiere a Dio per l'esaltazione della S. Chiesa, estirpazione dell' Eresia, concordia de' Principi Cattolici, salute, e pace di tutto il Popolo Cristiano, diamo, e concediamo benignamente nel Signore plenissima Indulgenza, remissione, e perdono di tutti i loro peccati.

§. 7. E potendo facilmente avvenire, che di coloro, i quali avranno a questo fine intrapreso il viaggio, o faranno a Roma pervenuti, alcuni nel cammino medesimo, o ancora nell'istessa Città, da malattia, o da altra legittima cagione impediti, o soppraggiunti dalla morte prima di compire lo stabilito numero delle giornate, e forse ancora prima d'averlo incominciato, non possano visitare le sopradette Basiliche, ed adempire tutte l'altre cose prescritte; Noi desiderando, quanto nel Signore possiamo, di benignamente favorire la pia e divota loro intenzione, ogni volta che siano veramente penitenti, confessati, e comunicati, vogliamo, che siano partecipi della predetta Indulgenza, e remissione de' peccati, come se avessero effettivamente visitate le nominate Basiliche l'intero numero de' giorni da Noi, come sopra, determinati; onde per dono dello Spirito Santo conseguiscano l'effetto di quel, che desideravano eseguire, benchè dalle accennate necessità ciò sia stato loro impedito.

Esortazione a tutti i Fedeli.

§. 8. Mettetevi dunque in moto, com'è dovere, all'annuncio di sì gran dono, che vi si offre, o Figli tutti della Cattolica Chiesa; e con la maggior prontezza, e fervore di spirito intraprendete un'opera, che può esser la salute dell'Anime vostra. Non vi trattengano i comodi della consueta vostra dimora; non vi spaventino la fatica del cammino; ma ponderando colla stima della Fede Cristiana l'acquisto di un tale spirituale tesoro, non vogliate far sì, che maggior si vegga ne' Negozianti del secolo l'avidità delle sostanze terrene, che ne' cuori de' Fedeli il desiderio delle ricchezze celesti.

§. 9. Al gran guadagno, che ritrarrete dal vostro viaggio, si aggiungerà per compimento il piacere della spirituale consolazione. Mentre qual maggior contentezza può provarsi da un Cristiano, che di vedere la Gloria della Croce di Cristo nel sommo grado di splendore, in cui riluce sopra la Terra, e di osservare con gli occhi propri i monumenti della trionfale vittoria, con cui la Fede nostra ha superato il Mondo? Qui potrete vedere l'altezza del secolo umiliata ad ossequiare la Religione, e quella, che già fu Babilonia terrena, mutata in foggia d'una nuova e celeste Città, non già ostentare feroci minacce d'armi e di guerra per distruggere le Nazioni, e soggiogare i Regni; ma ad istruzione e salute de' Popoli, somministrare insegnamenti di celeste dottrina, e d'inconrotto costume. Sepolta nell'oblio la ricordanza della superstizione, che qui già ebbe suo regno, risplendere d'ogni parte il puro culto del vero Dio, e la maestà de' Sacri Riti; atterrati i delubri de' falsi Numi, e consecrati con religiosa pietà i Tempj del Sommo Dio; cancellate dalla memoria degli Uomini l'empie Teatrali rappresentanze, e i pazzi spettacoli de' giuochi Circensi, frequentati al contrario i Cimiteri de' Martiri, abbattuti i monumenti de' Tiranni, edificati da mani Imperiali i Sepolcri degli Apostoli; trasportati ad abolire le Sacre Basiliche i più preziosi ornamenti della Romana superbia; e le più eccesse Moli, che dopo la conquista delle Province furono già innalzate ad onore degli Dei Gentili, ora mondate dall'impura superstizione, con più giustizia e felicità fate servir di sostegno al Trofeo dell'invitta Croce. Finalmente la vista medesima dell'innumerabil moltitudine di Fedeli, che in quest'istesso Anno da ogni parte a Roma concorrono, riempierà d'un giusto e santo piacere il vostro cuore, mentre riconoscendo ciascuno la sua medesima Fede in tanti Uomini di sì diverse Nazioni e lingue, e con tutti

ANNO JUBILEI

tutti questi unitamente rallegrandosi con fraterna amorevolezza presso la comun Madre Chiesa Romana, sentirà più abbondantemente piovere sopra di se celesti benedizioni, qual rugiada, che dalle cime del Monte Hermon sopra gli Abitatori della Santa Città da vicino discende.

§. 10. E piacesse pure a Dio, che avessimo la sorte di veder ritornare all'unità della Cattolica Fede, e radunati insieme con Voi, o Diletti Figli, potessimo abbracciare tanti altri, che già venivano allevati nell'istessa credenza e regola di vita, ma da gran tempo ingannati dalle diaboliche frodi, e usciti dalla Casa della piissima Madre, stanzi tuttavia da lontano, chiudendosi le orecchie, per non udire la voce di lei, che amorevolmente li richiama al suo seno. Ma forse che non odono? forse che non comprendono, in quante, e quanto varie vanità d'errori vengono agitati, dopochè, lasciata la Fede, che avevano ricevuta dal loro Maggiori, e abbandonati gli antichi e santi Istituti della unica Cattolica ed Apostolica Chiesa, cominciarono a dar mente alle invenzioni degli Uomini, e si diedero a ricevere le istruzioni di coloro, che a seconda del loro capriccio, e de' loro disegni, con dottrine varie e straniere gli hanno sedotti? Ma pur quanti sono tra essi, che ciò non ignorano, e ben confessano esser vacillanti i fondamenti delle loro rispettive Sette, e che, se per poco si scuotono, facilmente ruotano e cadono! Ma quel, che deve piangerli maggiormente, si è, che una certa malvagia trascuranza delle cose di Dio ha occupato le menti degli Uomini, per cagion della quale disprezzano il lume della verità, e le voci della propria coscienza; e nemici non tanto della Chiesa Cattolica, quanto delle Anime loro, non vogliono illuminarsi per ben operare, nè ricercare le diritte vie del Signore, per le quali unicamente possono ricondursi al porto della salute. Risvegliansi almeno al mirare gli esempi della vostra Fede, e de' vostri, e pensino al fin sermiente, che non avranno scusa davanti al Divino Giudice, se continueranno a trascurar le occasioni, che loro si offrono, di conoscere la verità. Serva loro d'emulazione e di confusione il veder voi pubblicamente e concordemente impegnati nel culto di Dio, nella riforma del vostro vivere, e nell'unanime osservanza verso il comun Padre, Vicario del Gran vatore, che altro in somma non desidera, se non che si riempia la Terra della scienza del Signore, e che l'onor di Dio, colla parità della Fede Christiana, e colla Santità de' costumi, in tutte le Nazioni per ogni parte fiorisca, e si aumenti. Questo è ciò, che uniti, come in numeroso drappello, richiederemo; questo è ciò, che col sussidio delle vostre Orazioni, spereremo di ottenere dal clementissimo Signor Nostro, che si dichiara venirci da Servi suoi fatta quasi una specie di violenza, ogni qual volta si accordino ad unitamente supplicarlo; e insieme lo pregheremo per la pace della Chiesa Cattolica, per la prosperità de' Principi Christiani, per la salute di tutto il Popolo Fedele.

Agli Eretici ed ai Scismatici.

Ad Haereticos & Schismaticos.

§. 10. Atque utinam Nobis datum esset, ad unitatem Catholicae Fidei redeuntes conspiciere, ac vobiscum, Dilecti Filii, convenientes emplexari tot alios, olim ejusdem Fidei, & conversationis alumnos, qui jamdiu diabolica fraude decepti, atque a Domino piissimae Matris digressi, adhuc de longe stant, & obturant auribus suis, ne audiant illius vocem ad suum finem eos amantissime revocantis. Sed numquid non audiunt? Numquid non intelligunt, quot, & quam variis errorum vanitatibus jactentur, ex quo derelinquentes eam, quam a Patribus acceperant, Fidem, & Unius Catholicae, & Apostolicae Ecclesiae antiqua & sancta deserentes instituta, hominum commentis intendere coeperunt, & tradiderunt se erudiendos iis, qui secundum voluntatem suam doctrinis variis, & peregrinis eos abduxerunt? Sed heu! quam multi sunt inter illos, qui haec non ignorant! & quidem propriae cujusque sectae fundamenta nutare, ac, si paululum excutiantur, facile labi & correre, non diffidentur. At, quod magis defendendum est, prava quaedam incuria circa ea, quae Dei sunt, humanos animos occupavit, propter quam veritatis lumen, & conscientiae suae vocem contemnunt, nec tam Ecclesiae Catholicae, quam Animarum suarum hostes, nolunt intelligere, ut bene agant, neque scrutari vias Domini rectas, per quas unica ad salutis portum reduci possunt. Expergiscantur saltem, Fidei vestrae, ac devotionis exempla intuentes, ac serio tandem cogitent, inexcusabiles se fore apud Divinum Judicem, si oblatas sibi veritates agnoscendae rationes aspernari pergant. Sit illis emulatio ac pudori fluidiorum vestrorum manifesta concordia, in Dei cultu, in emendatione vitae, in unanimi observantia erga communem Patrem, Magni Pastoris Vicarium, cujus votorum summa est, ut repletur Terra scientia Domini, ac Dei honor, cum Fidei Christianae puritate, & morum sanctitate, apud omnes ubique Geutes floreat & augeat. Id postulabimus, velut agmine facto; id precum vestrarum suffragiis obtinere sperabimus a clementissimo Domino, qui a servis suis, quoties simul ipsum orare consenserint, quamdam quasi vim sibi fieri profiteretur; simulque eum pro Ecclesiae Catholicae pace, pro Christianorum Principum felicitate, pro universi Fidelis incolumitate precabimur.

Episcopis demandatur Jubilaei publicatio.

§. 11. Vos autem, Venerabiles Fratres, Catholicae Religionis Antistes, Patriarchae, Primates, Archiepiscopi, & Episcopi, qui apud Christianas Plebes legatione fungimini pro Deo & Ecclesia, vocata Coetum, congregatae Populum, annunciate ipsis Annum Domini acceptabilem; omnique ratione date operam, ut paternae charitatis Nostrae consilium, ad Dei gloriam, totiusque Ecclesiae utilitatem, ex Venerabilium Praedecessorum Nostrorum instituto susceptum, proposito Nobis non fraudetur effectu. Et quoniam Misericors Deus exoptatissimum pacem, post diuturni belli calamitates, enixis Populi sui obsecrationibus largiri dignatus est, ad ipsius Populi emendationem, aeternaque salutem proficiat, quod ad ejus temporalem tranquillitatem contulit Dei Nostrae benignitas. Novum belli genus adversus salutis Nostrae hostes nunc est suscipiendum. Cohibenda est ab omnibus opinandi, agendique licentia; coercenda vitae luxuria atque superbia; iniquorum quantum cupiditas refrananda; expurganda omnis immunditia; reconciliandae similitates, abolenda sunt odia.

§. 12.

§. 12.

si committite ad Vescovi il publicatore il Gabbiato.

ANNO JUBILAEI

§. 12. Agite ergo Sacerdotes, Ministri Dei, clangite tubis, & spirituale hujusmodi bellum adversus inimicos Crucis Christi indicite. Confortate remissas Militum vestrorum manus, soluta genua erigite; in primisque rectos gressus facite eorum pedibus, qui ad hanc Religionis arcem, & inexpugnabile propugnaculum confertur se statuent. Audiant ex Vobis, non se ad otiosam vagationem, aut ad curiosa spectacula huc evocari, sed ad tractanda Christianae Militiae arma, & ad colluctationis periculum, nisi piorum Vigiliis, Orationibus, Jejunia, Eleemosynas, Christianaeque humilitatis, & misericordiae opera? Quibus nimirum & humanae cupiditatis tyrannica dominatio destruitur, & ejus, quae in Deum, & in proximum est, Charitatis regnum firmatur & ampliatur.

§. 13. Ad hoc igitur pium bellum procedentes, oportet Cruce Christi munitos, & in omni armatura Dei collectos incedere, ut ne quis insidiantibus hostibus suspecti nocendi locus. Placidi, atque concordes, modesti, ac religiosi, itinerum suorum spatia transcurrant; implorantes regimen, & misericordiam, & adiutorium Dei; ut cuius signa sequi se profiterentur, illius disciplina se dignos exhibent, & cuius auspiciis militant, ejus etiam ductu & auxilio, propositam victorum coronam mereantur acquirere. Vos vero, Venerabiles Fratres, dum haec iisdem insinuare curabitis, hoc simul cogitare, quod facile est quidem exhortationis, & suasionis officium; sed validiora sunt exempla, quam verba; & plenius est opere docere, quam voce. Leucate itaque coram ipsis sanctae conversationis vestrae splendor, ut videant opera vestra bona, & ad normam eorum, vitam moreque suos exigant, & conforment. Hospitalitatis, beneficentiae, & communionis nolite oblivisci; & dum Ecclesiae spiritualibus Fidelium indigentis uberiori exhibet clementiae mansuetudinem, temporales quoque pauperum necessitates a pietate vestra, majori misericordiae largitate, subleventur.

§. 14. Carissimos quoque in Christo Filios Nostros, Imperatorem electum, ac Reges, & Principes omnes Catholicos hortamur, & rogamus in Domino, ut quo plura, & magis illustria beneficia ab eo; per quem Reges regnant, acceperunt; tanto ardentius, ut par est, ad Dei gloriam procurandam pio zelo excitentur. Praecipue vero Venerabilium Fratrum Nostrorum Episcoporum, & superiorum Antistitem Pastorem sedulitatem & vigilantiam adjuvent, & a suis Magistratibus & Ministris adjuvari mandent, ut improborum licentia coerceretur, & bonorum studia, eorum Regia ope & gratia foveantur. Maxime autem erga Peregrinos munificentiam & liberalitatem exercent, curentque, ut tatis incedant itineribus, & nulla hominum perditorum vexatione perturbentur, sed Hospitalibus, Domibus, & publicis Hospitiis amanter excepti, & commeatu, rebusque ad vitam necessariis recreati, sine ulla concussionis, & injuria, institutum iter laeti peragant, & cum gaudio in Patriam revertantur. His enim hostis Reges potissimum & Principes Deum sibi placabilem reddent, ut diu in terris felices vivant, & demum in aeterna tabernacula recipiantur ab illis ipsis pauperibus, erga quos misericordiam exercuerint, in quibus Christus paciscitur & nutritur.

§. 15. Ut vero praesentes Literae ad omnium Fidelium, quibuscumque in locis existentium, notitiam facilius perveniant, volumus earum exemplis, etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, ac personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae sigillo munitis, eandem prorsus fidem haberi, quae haberetur ipsis praesentibus, si exhibitae forent, & ostente.

§. 12. Su dunque, o Sacerdoti, e Ministri di Dio, date fiato alle Trombe, ed intimate questa guerra spirituale contro gli inimici della Croce di Cristo. Rinviagorite le fiacche mani de' vostri Soldati, ergete le loro inferme ginocchia, e sopra tutto indizzate sulla strada i passi di coloro, che risolveranno di portarsi a questa Rocca, e Fortezza inspugnabile della Religione. Apprendano da voi, non venir essi qua chiamati ad andare oziosamente vagabondi, o a mirare spettacoli di curiosita; ma a maneggiar le armi della Cristiana milizia, e a tollerar le fatiche del combattimento, e della battaglia. E quali altre sono le armi, che teme il Demonio, fuorchè le Vigilie, le Orazioni, i Diggiuni, le Limosine delle Persone pie, e le opere della Cristiana umilta e misericordia; colle quali si distrugge il tirannico dominio della umana cupidita, e si fortifica e si dilata il Regno della carita verso Dio e verso il prossimo?

§. 13. Coloro adunque, che a questa pia guerra s'incamminano, debbono andar premuniti con la Croce di Cristo, e nell'intera armatura di Dio raccolti, affinchè i nemici, che loro tendono insidie, non abbian luogo a recar loro alcun nocimento. Con placidezza e concordia, con modestia e religiosita trascorran gli spazj del loro viaggio, implorando la guida, la misericordia, e l'aiuto di Dio; onde si mostrino degni della disciplina di quello, le insegne del quale professano di seguire; e con la scorta ed ajuto di lui, sotto i cui auspici militano, siano fatti meritevoli di riportare la proposta corona della vittoria. Ma voi, o Venerabili Fratelli, mentre procurate d'insinuar loro queste massime, pensate ancora, che è ben facile il far le parti di esortare e di persuadere; ma che più valevoli sono gli esempj, che le parole; ed è più efficace l'insegnar con le opere, che colla voce. Rilucate pertanto davanti a loro lo splendore della vostra santa condotta, affinchè veggano le vostre operazioni esser buone, e sulla norma di quelle regolino la loro vita, e conformino i loro costumi. Non vi dimenticate di usar l'ospitalita, e la beneficenza, e di chiamare i poveri a parte delle vostre sostanze, onde nel tempo, che la Chiesa alle spirituali indigenze de' Fedeli somministra più abbondantemente gli effetti della sua clemenza e mansuetudine, anche le temporali necessita de' poveri restino più largamente sollevate dalla vostra pietà e misericordia.

§. 14. Esortiamo ancora, e preghiamo nel Signore i Carissimi Figliuoli Nostri in Cristo, l'Imperatore eletto, e tutti i Re, e Principi Cattolici, che quanto maggiori il numero, e più illustri benefici riceveranno da quel Dio, per cui regnano i Re; tanto più ardentemente, com'è dovere, si eccitino con pietoso zelo a procurar la gloria di Dio; e principalmente aiutino la pastorale diligenza, e vigilanza de' Venerabili Nostri Fratelli Patriarchi, Primate, Arcivescovi, e Vescovi, ed a' loro Magistrati e Ministri comandino, che venga ajutata: perchè sia raffrenata la licenza de' tristi, e i desiderj de' buoni col loro Regio ajuto e grazia si fomentino. E particolarmente esercitino beneficenza e liberalità verso i Pellegrini, o procurino, che godano sicuro viaggio, nè alcuna vessazione d'Uomini scelerati gli turbino: ma piuttosto negli Spedali, Case e pubblici Ospizj amorevolmente ricevuti, e ricreati delle provvisioni, e cose al vivere necessarie senz'alcuna concussionis ed ingiuria, seguitino allegri il cominciato viaggio, e con giubileo alla Patria ritornino. Poichè con queste offerte, i Re, e Principi particolarmente si renderanno propizio Dio, per vivere in Terra lungamente felici, ed al fine esser ricevuti negli eterni Tabernacoli da quegli istessi Poveri, verso i quali avranno esercitata la misericordia, ed in persona de' quali Christo vien pasciato e nutrito.

§. 15. Perchè le presenti Lettere più facilmente pervengano alla notizia di tutti i Fedeli, in qualunque luogo si ritrovono; vogliamo, che alle Copie di quelle, anco imprresse, per mano di Notaro pubblico sottoscritte, e corroborate col sigillo di Persona costituita in Dignità Ecclesiastica, si dia la stessa fede appunto, che si darebbe a queste presenti, se fossero esibite e mostrate.

§. 16. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostre indictionis, promulgationis, concessio- nis, hotationis, rogationis, & voluntatis, infringere, vel ei ausu temerario contradire. Si quis autem hoc attentare presumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo nono tertio Nonas Maji, Pontificatus Nostri Anno Nono.

D. Card. Passioneus. J. Datarius. VISA DE CURIA. J. C. Boschi. J. B. Eugenius

Loco + Plumbi. Registrata in Secretariam Brevium.

Publ. Anno a Nativitate Domini millesimo septingentesimo quadragesimo nono, Indictione duodecima, die vero quinta decima Maji, Feste Ascensionis Domini Nostri JESU CHRISTI, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, & Domini Nostri Domini BENEDICTI Divina providentia PAPE XIV. Anno Nono, praesentes Litteras Apostolicas in Atrio Sacrosanctae Basilicae Vaticanae de Urbe, adstante Populo, legi, & solemniter publicavi.

Ego I. C. Boschi Abbreviator de Curia. Anno hinc supradictae Litterae Apostolicae in Atrio Basilicae Principis Apostolorum, ut supra, publicatae, ad valvas ejusdem Basilicae affixae fuerunt, ac sedem postea publicatae in Basilica S. Pauli, Lateranensi, & S. Mariae Majoris, & ad earum valvas affixae fuerunt, prout similiter ad valvas Cancellariae Apostolicae, & Magne Curiae Innocentianae in Monte Citorio, & in Atrio Campi Florae, ac aliis locis consuetis Urbis publicatae, & consuetis Urbis, dimissis Copiis, ut moris est, per Nos Nicolaum Cappelli, & Josephum Renzoni SS. D. N. PP. Cursores.

Item eisdem Anno, & Indictione, die vero vigesima prima Mensis Decembris, Dominica quarta Adventus Domini, Pontificatus praefati Domini Nostri Anno Decimo supradictae Litterae Apostolicae apud Portam majorem Palatii Pontificii Montis Quirinalis lectae, & publicatae fuerunt per Nos infraascriptos Subdiaconos Apostolicos.

§. 16. A véruo dunque onniamente fra gli Uomini non fia permesso di rompere, o con ardit temerario venir contro a questa pagina della nostra pubblicazione. Sanziane, promulgazione, concessione, esortazione, preghiera, e volontà: E se pure alcuno ardisse di ciò attentare, sappia che incorrerà l'indignazione di Dio Onnipotente, e de' Beati suoi Apostoli Pietro e Paolo.

Dato in Roma appresso Santa Maria Maggiore l' Anno eell' Incarnazione del Signore MDCCCLIX. a cinque di Maggio, del Nostro Pontificato l' Anno Nono.

D. Card. Passioneus. J. Datarius. VISA DE CURIA. J. C. Boschi. J. B. Eugenius

Loco + Plumbi. Registrata in Secretaria Brevium.

Publ. Anno a Nativitate Domini millesimo septingentesimo quadragesimo nono, Indictione duodecima, die vero quinta decima Maji, Feste Ascensionis Domini Nostri JESU CHRISTI, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, & Domini Nostri Domini BENEDICTI Divina providentia PAPE XIV. Anno Nono, praesentes Litteras Apostolicas in Atrio Sacrosanctae Basilicae Vaticanae de Urbe, adstante Populo, legi, & solemniter publicavi.

Ego I. C. Boschi Abbreviator de Curia. Anno hinc supradictae Litterae Apostolicae in Atrio Basilicae Principis Apostolorum, ut supra, publicatae, ad valvas ejusdem Basilicae affixae fuerunt, ac sedem postea publicatae in Basilica S. Pauli, Lateranensi, & S. Mariae Majoris, & ad earum valvas affixae fuerunt, prout similiter ad valvas Cancellariae Apostolicae, & Magne Curiae Innocentianae in Monte Citorio, & in Atrio Campi Florae, ac aliis locis consuetis Urbis publicatae, & consuetis Urbis, dimissis Copiis, ut moris est, per Nos Nicolaum Cappelli, & Josephum Renzoni SS. D. N. PP. Cursores.

Item eisdem Anno, & Indictione, die vero vigesima prima Mensis Decembris, Dominica quarta Adventus Domini, Pontificatus praefati Domini Nostri Anno Decimo supradictae Litterae Apostolicae apud Portam majorem Palatii Pontificii Montis Quirinalis lectae, & publicatae fuerunt per Nos infraascriptos Subdiaconos Apostolicos.

Christophorus Migazzi Sac. Rota Auditor. Aloysius Matter Sac. Rota Auditor.

Eisdem Anno, Indictione, & Die supradictae Litterae Apostolicae praefatae scribitur Basilicarum SS. Petri, & Pauli, necnon Lateranensi, & Liberianae, prout ad valvas Cancellariae Apostolicae, & Magne Curiae Innocentianae in Monte Citorio, & Atrio Campi Florae, aliisque locis consuetis Urbis publicatae, & affixae de more iterum fuerunt per nos Nicolaum Cappelli, & Josephum Renzoni Sanctissimi Domini Nostri PAPE Cursores.

Antonius Pellicia Magister Curforum.

S U S P E N S I O

Indulgentiarum & Facultatum vertente Anno Universalis Jubilaei Millesimo Septingentesimo Quinquagesimo.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad futuram rei memoriam.

CUM Nos nuper Sancti Jubilaei celebrationem in hac Alma Urbe a Vigilia Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi proxime futuram inchoandam, & usque ad finem sequentis anni duraturam, universo Populo Christiano, de Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium assensu, indixerimus, ac omnibus utriusque sexus Christianis vere poenitentibus, & confessis, ac sacra Communionis refectis, qui Beatorum Petri & Pauli Apostolorum, necnon Sancti Joannis Lateranensis, & Sanctae Mariae Majoris de Urbe Basilicas certis vicibus visitaverint, plenissimum omnium peccatorum suorum Indulgentiam, remissionem, & veniam concesserimus, prout in nostris desuper concessis Literis plenius continetur; Cupientes ut Christianae Nationes ex omnibus Terrarum Orbis locis in hac Urbe Nostra, in Fidei, ac Religionis unitate congregatae, eodem pietatis, ac devotionis spiritu Basilicas praedictas, quo maximo fieri poterit concurrerent, durante eodem Jubilaeo, visitantes, & frequentantes, tanti & tam certi spiritualis emolumenti compotes fiant; multorum Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum exemplo adducti, Indulgentias & Facultates ab Apostolica Sedis liberalitate alias emanatas, pro

hoc anno suspendere, & nihilominus tum spiritualibus Fidelium per universum Orbem degentium necessitatibus Paterna caritate consulere; tum pium devotionis fervorem erga laudabilia quaedam Religionis & pietatis opera in Christianorum animis conservare, & fovere; tum demum suffragia in Fidelium Defensionem levamen atque subsidium erogari solita nequaquam imminuere, eorumdem Praedecessorum vestigiis insistentes, decrevimus, & constituimus.

§. 1. Itaque, praeservatis & firmis remanentibus Indulgentiis concessis in articulo mortis, ac facultatibus seu Indultis illas impertiendi seu communicandi, tam Venerabilibus Fratribus Episcopis, ac dilectis Filiis Praelatis Locorum Ordinariis, in vim, seu ad formam nostrarum Literarum nonis Aprilis anni MDCCXLVII. editarum, quam illis quibuscumque communiter aut personaliter, seu pro certo Personarum genere, gradu, aut numero concessis; iisque pariter, quas sal. record. Praedecessor noster Benedictus Papa XIII. cunctis Fidelibus Salutationem Angelicam, seu alias preces de tempore, mane, aut meridie, seu vespere, ad Campanae pulsus, de genu, vel, juxta diem & temporum rationem, stando recitantibus; Item Indulgentia septem annorum & totidem quadragenarum, quam ipse Benedictus, novissimo Jubilaei anno durante, omnibus Christianis, tam in Urbe, quam extra eam ubicumque degentibus, qui sacramentaliter confessi, & sacra Communionis refecti, vel saltem vere contriti, & cum firmo proposito confitendi, Ecclesias, in quibus Augustissimum Eucharistiae Sacramentum pro oratione quadraginta Horarum, eo anno durante, expositum esset, devote visitassent, ibique juxta Sanctae Matris Ecclesiae mentem orassent, toties quoties id egissent, benigne concessit, quamque Nos etiam, illius exemplo, pro proxime ineunte Jubilaei anno, & tam pro Urbe, quam pro aliis ubicumque locis, praesentium tenore, libenter concedimus, & elar-

Christiano- rum Principum auxilio respiciuntur.

si domanda l'ajuto de' Principi Christiani.

XVIII.

Ventisimam exemplis concessis.

Del valore delle Copie autentiche.

Indulgentia a suspensione generalis suscipiuntur.

